

2024. május 10., péntek

Jn 16,20-23a

Jézus előtti korokban a próféták fényvillanásaiból, hiedelmek, félelmek, látomások és káprázatok homályából elképzelt Isten – megnevezhetetlenül, elérhetetlen távolságban, félelmetes hatalmával büntetve és jutalmazva uralkodott népén.

Aztán közénk született, hogy megtanítsa minket a Szeretete hatalmára, az „egyetlen Valóságra”, hogy visszavezessen az Egységünk teljességébe.

Értünk jött Istenünk most búcsúzkodik.

Búcsúzása olyan, mint az Élete: tanít és tanúságot tesz Atyánkról. Kedvesen, egyszerű képekkel mondja el, hogy az önzés hatalma véges, az elválás fájdalma rövid, és a szenvedésből múlhatatlan öröm születik. Kínhalálára készül, és örömünk beteljesedésére tanít. Az Életet adó, majd az Élettel ajándékozó önzetlen hatalom készül kiszolgáltatni magát az önzés hatalmának, és nem méltatlankodik, hanem arra tanít, hogy minden az örömünket szolgálja, kér minket, hogy örömünk beteljesedéséért lépünk a helyébe!

Intéztem már más nevében hivatalos ügyeket. Személyes irataival, adatait megadva, nevében kérvényezve és nyilatkozva aláírtam – akkor ő voltam én. Isten vágyakozik, hogy mostantól én legyek Ő! Erre az Egységre hív Mindnyájunkat!

Budai Márta, Székesfehérvár